

BÉ GÁI TÀN TẬT TẠI LỘ-ĐỨC

Hồi ấy là năm 1977. Vào thời kỳ đó, nhiều biến cố buồn thương xảy ra đưa đẩy tôi xa lìa Giáo Hội Công Giáo. **Thành thật thú nhận rằng trái tim tôi mang nặng vết thương thiếu tình yêu mẫu tử.** Tôi lớn lên với vết thương kín ẩn này. Và việc thiếu thốn tình yêu khiến tôi không tin nơi chính mình cũng chẳng tin tưởng nơi bất cứ ai. Tôi sống hoàn toàn không có tình yêu và không có bạn bè. Tôi cảm thấy vô cùng cô đơn trống vắng.

Một ngày, tình cờ nơi tiệm hàng, tôi nghe một cụ bà tâm sự với bà chủ tiệm:

- Đúng như thế. Tôi vừa từ Lộ-Đức về đây! Mặc dầu tuổi cao, tôi vẫn làm chuyến hành hương đi Lộ-Đức. Lý do là vì tại Lộ-Đức, tôi được gặp Người Mẹ yêu thương tôi tận tình. Đó là Hiền Mẫu Thiên Quốc của tất cả chúng ta!

Đang lảng-lặng nghe cụ bà nói, tôi bỗng cảm thấy rung động toàn thân. Tôi, một kẻ luôn tìm kiếm tình thương vì thiếu thốn tình thương. Lời cụ bà gieo vào lòng tôi một mặc khải sự thật:

- Tôi cũng có Người Mẹ từng yêu tôi đậm đà thắm thiết!

Kể từ giây phút ấy, nảy sinh nơi tôi ước muốn hành hương đến Trung Tâm Thánh Mẫu Lộ-Đức, để gặp gỡ Người Mẹ dấu ái của con cái loài người.

Sau các thăm dò và tìm kiếm, tôi thành công trong việc ghi tên làm nhân viên thiện nguyện phục vụ tại Trung Tâm Thánh Mẫu Lộ-Đức. Tôi muốn bày tỏ cùng Đức Mẹ MARIA lòng tôi ước nguyện phục vụ Mẹ nơi các tín hữu hành hương, đặc biệt các anh chị em tàn tật, đau yếu.

Ngày đặt chân đến Lộ-Đức lần đầu tiên, tôi đi ngay đến Hang Đá Đức Mẹ.

Không có lời lẽ nào diễn tả hết tâm tình cảm xúc dạt dào của tôi lúc ấy. Tôi như tận hưởng giây phút hoan lạc của Trời Cao.

Cũng chính nơi Hang Đá Đức Mẹ Lộ-Đức mà tôi gặp một bé gái tàn tật ngồi xe lăn. Một bé gái xinh xắn nhưng có cái đầu lắc lư, đưa qua đưa lại, hết bên phải rồi sang bên trái, trong những cử động liên tiếp không ngừng! Trông cô bé thật tội nghiệp. Tôi chăm chú nhìn cô bé và lòng dâng lên mối cảm xúc vô bờ. Tôi cảm thấy con tim đau nhói. Tôi bỗng thương cô bé vô cùng!

Lúc ấy tôi đang lần hạt Mân Côi. Tôi liền quyết định dâng chục hạt đầu tiên cầu nguyện cho cô bé tàn tật đáng thương. Lần hạt xong, tôi lại kín đáo quan sát cô bé. Tôi đứng cách xa cô bé nên dễ dàng quan sát mà không lộ vẻ thiếu tế nhị.

Thế nhưng, vào chính lúc ấy, diễn ra biến cố vô cùng tuyệt diệu. Hai cặp mắt chúng tôi giao nhau. Và cô bé giơ bàn tay nhỏ bé về hướng tôi đang đứng. Bàn tay như một lời mời gọi yêu thương. Tôi từ từ tiến về phía cô bé. **Tôi nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô gái tàn tật trong bàn tay tôi. Và một phép lạ đã xảy ra. Một chân trời mới mở rộng trước mắt tôi.**

Tôi nhận ra sự can thiệp dấu ái của Hiền Mẫu MARIA Thiên Quốc. Bởi vì, chính Đức Mẹ tạo cuộc gặp gỡ cho hai chúng tôi. Và một luồng cảm thông thương yêu trỗi dậy xuyên qua hai người chúng tôi. Tôi có thể quả quyết rằng, qua bàn tay bé bỏng của cô gái tàn tật, chính Đức Mẹ tiếp nhận tôi vào vòng tay dịu hiền của Mẹ.

Kể từ buổi gặp gỡ đáng ghi nhớ ấy, hàng năm tôi trở lại Lộ-Đức, trở lại nơi chốn phúc lành mang đậm dấu vết Mẹ Hiền. Cứ mỗi lần đến Lộ-Đức, tôi đi ngay ra Hang Đá Đức Mẹ và thưa:

- Kính chào Mẹ dấu ái của lòng con! Mẹ chính là Mẹ thật của con!

Câu chuyện bà Florence Frantz tín hữu Công Giáo sống tại La Baule miền Tây nước Pháp.

... "Giờ đây hãy chúc tụng THIÊN CHÚA muôn loài, Đấng đã làm những điều vĩ đại ở khắp nơi, Đấng đã làm cho đời sống chúng ta nên cao quý, ngay từ thuở ta còn trong lòng mẹ, và đối xử với chúng ta theo lòng lân tuất của Người. Xin THIÊN CHÚA ban cho tâm hồn chúng ta niềm hoan hỷ, và cho đời chúng ta được hưởng phúc bình an. Xin THIÊN CHÚA hằng tỏ lòng lân tuất với chúng ta và giải cứu chúng ta trong những ngày chúng ta đang sống .. Lạy THIÊN CHÚA là Vua, con xin cảm tạ Ngài, ca ngợi Ngài là THIÊN CHÚA, Đấng Cứu Độ con. Con cảm tạ danh Ngài. Ngài quả là Đấng bảo vệ và trợ giúp con" (Huấn Ca 50,22-24/51,1-2).

("LOURDES magazine", n.7 (130), Ottobre-Novembre 2004, trang 24).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt